

gang til viderespredning af fjernsynsudsendelser, ligesom hensynet til modvirkning af markedsopdeling må antages at tilsige, at en generel nægtelse af samtykke til viderespredning af kodede udsendelser i almindelighed ikke kan anses som rimelig.

Det samme må gælde for ikke-kodede udsendelser, hvis radio- eller fjernsynsforetagender benytter den såkaldte signalret til generelt at nægte programspredning inden for bestemte områder, men tillader en sådan spredning andetsteds. Det må herved tages i betragtning, at en del EU-lande ikke er tilsluttet den europæiske overenskomst om beskyttelse af fjernsynsudsendelser, som rummer den internationale retsbeskyttelse på dette område.

Under høringen har Dansk Industri, Boligselskabernes Landsforening, Forenede Danske Antenneanlæg, Stofa, Tele Danmark, Kommunernes Landsforening og UBOD (Union of Broadcasting Organizations regarding cable distribution in Denmark) generelt kunnet tilslutte sig forslaget om nævnskompetence på dette område. Dansk Industri har særlig udtrykt tilfredshed med, at konkurrenceretlige hensyn bør inddrages i Ophavsretslicensnævnets vurderingsgrundlag. UBOD har anført, at det bør præciseres, at rimelighedskriteriet kun kan finde anvendelse ved egentlig nægtelse af samtykke til kabelviderspredning, mens der ved bedømmelsen af de af rettighedshaverne fastsatte vilkår skal gælde et urimelighedskriterium. Tele Danmark har særlig fremhævet, at der ved rimelighedsvurderingen skal lægges vægt på konkurrenceretlige hensyn, og at det bør tydeliggøres, at bevisbyrden for et vederlagskravs urimelighed ikke ligger hos brugeren.

Efter en samlet gennemgang af de modtagne høringssvar må Kulturministeriet være af den opfattelse, at det ikke vil være hensigtsmæssigt at opstille særlige begrænsninger for Ophavsretslicensnævnets virksomhed. Nævnet bør kunne træffe afgørelse ud fra en fri bedømmelse af samtlige i den konkrete sag relevante forhold.

Henvisningen til den gældende lovs § 50, stk. 1, 2. pkt., indebærer, at en afgørelse truffet af Ophavsretslicensnævnet i medfør af § 48, stk. 1, også har virkning for rettighedshavere, som ikke er repræsenteret af de godkendte organisationer.

Efter art. 11 i satellit- og kabeldirektivet skal der være mulighed for, at parterne kan rette henvendelse til en forligsmand i tilfælde, hvor der ikke kan opnås enighed om viderespredning af en radio- eller tv-udsendelse pr. kabel. Det er endvidere forudsat i direktivet, at parterne i videst muligt omfang skal nå til enighed om vilkårene for kabelviderspredning m.v.

Ministeriet har overvejet, hvorvidt der skulle åbnes mulighed for, at den i ophavsretslovens § 52

nævnte forligsmand skulle kunne inddrages i forhandlingerne om kabelspredning, men har ikke fundet det nødvendigt at stille et sådant forslag under hensyn til, at der efter forslaget under nr. 7 er mulighed for at få en bindende nævnsafgørelse. Efter ministeriets opfattelse er det mest hensigtsmæssigt, at forligsmuligheden afprøves inden for rammerne af behandlingen i Ophavsretslicensnævnet. De for nævnet gældende procedureregler udelukker ikke, at nævnet forsøger en mægling mellem de involverede parter, inden der træffes en bindende administrativ afgørelse.

Til nr. 8

Forslaget er af teknisk karakter. Ændringen i den gældende lovs § 48, stk. 2 og 3, hvorefter henvisningerne til § 17, stk. 3, erstattes af henvisninger til § 17, stk. 5, er en konsekvens af ændringsforslag nr. 1, hvorefter bestemmelsen i den gældende lovs § 17, stk. 3, i fremtiden bliver § 17, stk. 5.

Det gælder herefter uændret, at Ophavsretslicensnævnet på begæring kan træffe afgørelse i tilfælde, hvor et radio- eller tv-foretagende nægter institutioner tilladelse til at optage udsendelser til brug for syns- og hørehandicappede, eller hvor der ikke kan opnås enighed om vilkårene. Efter § 48, stk. 3, er det en forudsætning for nævnets kompetence i forhold til radiofonierne, at der foreligger en aftale om optagelser fra radio efter fjernsyn til fordel for de handicappede mellem brugerne og en organisation, der omfatter en væsentlig del af de danske ophavsmænd til den pågældende art af værker.

Til nr. 9

Forslaget om at ændre den gældende lovs § 49, stk. 1, således at henvisningen til § 17, stk. 2, erstattes af en henvisning til § 17, stk. 1 og stk. 4, er en teknisk konsekvens af ændringsforslag nr. 1.

Henvisningen til § 17, stk. 1, indebærer, at forældelsesreglen for krav om vederlag i henhold til bestemmelser om tvangslicens også kommer til at omfatte den gengivelse og eksemplarspredning af udgivne værker i erhvervsøjemed til brug for handicappede, som foretages med hjemmel i den nye bestemmelse i § 17, stk. 1.

Henvisningen til § 17, stk. 4, er ligeledes en teknisk konsekvens af ændringsforslag nr. 1, hvorefter den gældende lovs § 17, stk. 2, i fremtiden bliver § 17, stk. 4. Det gælder herefter uændret, at forældelsesreglen i § 49 finder anvendelse på vederlagskrav vedrørende ikke-erhvervs mæssig eksemplar fremstilling i form af lydoptagelse af udgivne litterære værker med henblik på udlån til blinde, svagtsende, ord-